

[Niels Jørgen Nielsen.]

ligt, at der er frit slag til at mistænkeliggøre danske levnedsmidler og dermed skade vitale danske erhvervs- og eksportinteresser.

Det var jo noget af det samme, der gik igen i fru Tove Lindbo Larsens citat fra Ugeskrift for Læger, et citat, som, så vidt jeg nu er orienteret, ikke er udtryk for Ugeskrift for Lægers synspunkt — det ville også være meget beklageligt — men er en udtalelse fra pressionsgruppen NOAH, som Ugeskrift for Læger har gengivet; det gør jo dog en forskel, hvem det er, der står for den.

Hensynet til produktudvikling og den stigende interesse for færdigretter m. v. gør det nødvendigt med en fornuftig samling af de spredte bestemmelser i vor nuværende lovgivning; også her mødes producenter og forbrugere i fælles interesser. Det var med nogen forundring, jeg i Berlingske Tidende for i går læste, at fru Dagmar Andreasen til bladet havde fremsat den påstand, at forbrugerne bliver sorteper, hvis landbrugsministeriet skal administrere store dele af levnedsmiddelloven. Landbrugsministeriet vil lamme ethvert fremskridt og sørge for, at der ikke kommer nye produkter på markedet, siger fru Dagmar Andreasen, og fru Gerda Møller var jo i sit indlæg inde på det samme. Jeg vil tillægge denne udtalelse fru Dagmar Andreasens tilbøjelighed til ligesom at lade mund og pen løbe nok så hurtigt, som tanker og overvejelser kan følge med til, men jeg beklager alligevel dette efter min mening lidet pyntelige angreb på landbrugsministeriet og landbrugsministeriets administration. Det er ikke forbrugernes interesser, der bliver varetaget ved den slags udtalelser, men der er jo også et mellemlid mellem producent og forbruger, og jeg mærker mig, at de kritiske bemærkninger, fru Tove Lindbo Larsen havde i sit indlæg, ikke mindst var rettet netop imod den industrielle behandling af vores levnedsmidler.

Med henblik på den mest hensigtsmæssige opbygning af hele vor levnedsmiddellovgivning har jeg med interesse læst den betænkning, der er afgivet af det af landbrugsministeren nedsatte embedsmandsudvalg, men jeg skal ikke nægte, at det resultat — eller resultaterne, for udvalget er jo ikke enigt — man er kommet til, ikke synes mig helt tilfredsstillende; de fremsatte forslag forekom ikke at kunne danne grundlag for den forny-

else og rationalisering af administrationen, som vi alle er enige om er så hårdt tiltrængt. Hvis man anlægger en saglig vurdering, tror jeg, alle må erkende, at vil man have levnedsmiddellovgivningen placeret under én minister og dermed opnå den rationalisering i administrationen, som dette indebærer, så er landbrugsministeriet den eneste mulighed. Ud fra en rent saglig vurdering kan det simpelt hen ikke lade sig gøre at flytte hele levnedsmiddellovgivningen noget andet sted hen.

Som jeg allerede har nævnt, er kemikalieområdet en så beskeden del af hele fødevarerområdet, at det ikke kan være det primære eller det bærende i levnedsmiddellovgivningen, men jeg ser i delbetænkningen fra dette landbrugsministerielle udvalg, at et mindretal mener, at ministeren for forurening skal kunne regulere anvendelsen af gødningsstoffer, foderstoffer, bekæmpelsesmidler o. lign., og at ministeren endvidere må kunne regulere anvendelsen af lægemidler til husdyr, både når der er tale om forholdsvis små mængder i foderstoffer og anvendelsen i forebyggende relative doser.

Jeg vil gerne spørge, hvordan regeringen ser på disse efter min mening meget virkelighedsfjerne betragtninger over, hvad der bør høre under forureningsministerens ressort. Jeg vil gerne have en udtalelse fra regeringen her: tænker man sig virkelig, at ministeren for forureningsbekæmpelse skulle have disse meget vidtgående bemyndigelser til at gribe ind med hensyn til selve den praktiske landbrugsproduktion? Hvis man ønsker en sådan administration under ministeren for forurening, ja, så bliver der ikke meget tilbage til landbrugsministeren, og hvis man skal anlægge tilsvarende synspunkter angående den øvrige del af samfundslivet og forureningsministeren, så kan jeg heller ikke se, at der bliver meget tilbage til de øvrige ministre, men selvfølgelig, hvis man kun har ét ministerium tilbage, kan man jo opnå at få alle forureningsproblemer sorteret under samme minister. Om det vil være formålstjenligt, er et andet spørgsmål.

Jeg vil vende tilbage til mere jordnære betragtninger og sige, at jeg kan ikke se rettere, end at formålet med en levnedsmiddellov først og fremmest må være at sikre levnedsmidlernes sundhed, hvorunder også kommer, at de ikke må indeholde uønskede